

Damjan Jensterle

RAVENELA III¹

1.

Njim

mravlje spomladi ne silijo v shrambo,
ker imajo meso pod sedlom
in ogrinjalo preko njega
in ženske za blagoslov.

In zvečer naslonijo glave
drug na drugega.

2.

Ne kurijo kar tako.
Le kadar najdejo les,
v katerem je ogenj,
zvečer posedejo okrog njega.

In potem dolgo in tiho
gledajo žerjavico naravnost v oči.

¹ Drevo popotnikov; v korenu listov se nabira voda, da se mimoidoči lahko odžejajo

3.

Včasih tudi prepevajo
ob ritmu bobnov,
ki jih ne delajo iz kož,
v katerih ni pesmi.

In v pesmih se zahvaljujejo otrokom,
da so z njimi
in kožam,
da znajo peti.

4.

Vrče polnijo z vodo le,
če se je v njene kapljice
ujela svetloba.

Ne odžaja jih le voda
in pazijo,
da se studenec ne skali
in nikoli ne zajemajo do zadnje kaplje.

5.

Zvečer živali zdrgnejo
s suho travo
in ne poznajo ostrog.

Vedo,
da se konji vodijo s koleno,
ženske s poljubi
in otroci z zgledi.
In za njih so vedno tu.

6.

Redno
prislanjajo uho na nebesni svod
in na zemljo
in poslušajo.
Poslušati znajo.
Ob vsakem letnem času.

Tako vedo,
kaj jim pripravlja življenje
in so z njim v sozvočju.

7.

Ne zavezujejo zvonov
in ne ustavljajo ur,
ker ne prvih ne drugih ne poznajo.
Niso malenkostni.

Starost merijo z malo
in veliko
in ko je veliko, vedo,
da je čas za potovanje.

epilog

Ravenala jih odžeja
in jim napoji konje.
Oaze jih čakajo,
da otresejo mandljevice.
In zavetna mesta so tam,
kjer so oni.

Zaman boste iskali sledi,
kje so počivali včeraj
in kam gredo danes.